

E V O C A C I Ó N D E

D. Adolfo

Cesáreo Iglesias

O día dez de maio do mil novecentos trinta e sete nace en Vila, na Alta Limia, Adolfo Enríquez Méndez, fillo de Concepción e Justiniano, membro dunha familia numerosa. A súa familia profundamente cristiá e o seu tío cura crean o clima oportuno para que o rapaz entre no Seminario. Arroupado polos seus vai a seguir descubriendo a súa vocación.

Foi ordenado sacerdote o vinte e tres de decembro do mil novecentos sesenta e un por D. Ángel Temiño Saíz. O primeiro destino como crego será San Vicente de Lobas, prefino da súa terra, e logo, como era un cura moi pulido, Vicario Parroquial de Sta. Eufemia do Centro. Pasados uns anos é destinado a San Salvador de Vilanova dos Infantes e Sta María de Castromao- Gandarela; posteriormente deixa Sta María de Castromao- Gandarela e encárgase de San Lorenzo de Cañón, Sta. María de Ansemil e San Martín Domes.

D. Adolfo non albergaba nin odio, nin rancor, nin precipitación; era unha persoa calma, serena, tranquila. Sempre tiña palabras de alento, esas palabras que sempre nos dicía para animarnos aos compañeiros, sacerdotes, e que con toda a pausa da súa voz nos infundía paz, moita paz.

D. Adolfo era unha persoa sinxela, sincera, boa, doce, agradable, atenta, servicial, solidaria, íntegra; irradiaba optimismo, alegría, harmonía.

Participa en cursiños variados para estar ao día en orde a súa actuación sacerdotal e pastoral. Vive con ilusión e entrega a súa vocación sacerdotal.

Cando eu era filósofo, el era xa teólogo; lembro as súas actuacións musicais nas grandes solemnidades culturais e relixiosas do seminario amosando unha voz envidiable acompañada dun oído musical extraordinario, que seguiu cultivando no medio de nós.

Viviu unha experiencia interesante en tempos difíciles, como Director Espiritual do Seminario Maior; ía para Bispo, pero a súa morriña, o amor á Virxe do Cristal, e os seus fregueses impedírono. Volveu á comarca cheo de ilusión e con moitas ganas de seguir tra bailando.

Foi unha persoa con gran sentido do humor; gustáballe disfrazarse no carnaval; un día do carnaval veu a predicar á novena de San Rosendo e traía os utensilios para disfrazarse, colocounos, vestiu de cura ó sancristán, o Señor Manuel *Pirilo* e díxome:

saímos así. Contesteille: ti verás. Pero o respecto ó tempo, os devotos de San Rosendo e a Deus frearon a súa broma.

Era unha persoa inquieta, dinámica. Andou metido na idea dunha cooperativa de zapateiros; entre os posibles socios estábamos D. Delmiro, que estaba en Cañón e tamén eu. Estaba animoso, decidido, pero deuse conta de que a xente confiaba demasiado nel; e tivo medo a defraudalos.

Arranxou os templos das parroquias que dirixiu, o Santuario do Cristal, a casa da Santa, e deixou para o final a súa casa.

Potenciou a novena e a festa da Virxe do Cristal dándolle grande solemnidade e conservando a tradición: usos e costumes, fixo un altar moi acolledor e fermoso para ter a Misa de campaña, organizou cos sacerdotes do arciprestado a peregrinación das distintas parroquias durante á novena, e celebrou con gran entusiasmo e cos curas do arciprestado a Sta. Misión predicada e dirixida polos Padres Paúles no ano noventa e seis.

O seu orgullo era ser o custodio e gardián de Virxe do Cristal, e creo firmemente que o foi ata o final dos seus días. Á imaxe da Virxe do Cristal e a D. Adolfo non os podemos ver, nin tocar, nin bicar; pero experimentamos a súa presenza espiritual, sabemos que temos dous grandes intercesores no Ceo que enviarán sobre Vilanova e os peregrinos ó Cristal moitas grazas, dons e bendicións.

Durante moitos anos exerceu de Delegado dos Cursiños de Cristiandade, onde desenrolou co equipo directivo un gran labor, resucitando os Cursiños e converténdoo en espello para outras Dioceses de España e do Norte de Portugal.

Colabora na Diocese de Ourense dando retiros os curas dos distintos arciprestados e aportando a vivencia da súa espiritualidade sacerdotal e pastoral.

Sempre se volcou a prol dos necesitados e transeúntes que pasaban con frecuencia pola súa casa; bo, con algúns fixo experiencias de traballo na súa horta con máis ou menos éxito. Foi sempre unha persoa disposta a servir, á hora que sexa, aportando as súas

calidades, os seus cartos, o seu coche, o seu tempo e a súa persoa, dun xeito especial, os menos favorecidos. Era unha persoa da que un se podía fiar plenamente: pacificador, bo conselleiro, pastor exemplar e pai de todos.

Gustáballe moito o campo e o rural; tivo tempo para dedicarse xunto co seu irmán Celso ó cultivo do mel na súa terra, a Alta Limia, e era do millorciño que se vendía na comarca; tamén o cultivou en Vilanova, pero os amigos do alleo mangáronlle as colmeas.

Explotou co seu irmán unha minigranja variada con kikirikis, faisáns e pombas, e cultivou o seu viñado facendo (uns anos mellor que outros) un caldo moi xeitoso.

Era afeccionado dun club, que está de moda, o Atlético de Madrid, e claro tiña o contrapunto do Sr. José Meléndez (alias Nexón), que en paz descanse, que era do Barça, e o do seu sobriño, José Manuel que é un fervoroso devoto do Real Madrid

As xentes de Vilanova, que son moi intelixentes e saben ler entre liñas, coñecían os seus gustos, ilusións e soños; sabían do desexo que tiña de ir á Terra Santa, e para darlle as grazas por dedicarlle o seu tempo, a súa persoa, e a súa vida regaláronlle a viaxe nas vodas de ouro sacerdotais. Sei por el mesmo que foi unha gozada e que gozou a tope na terra de Xesús .

D. Adolfo é como viño, que cos anos mellora, se é bo; agora fixérase puntual, e as súas saborosas e vivenciais predicacións máis cortas.

E, para rematar graciñas no nome de todos pola súa disponibilidad, pola súa solidariedade, polo seu apoio, e polo regalo de toda unha vida, que esperamos seguir disfrutando con vostede no Ceo cando Deus nos chame.

Don Adolfo Enríquez Méndez
10-5-1937 / 9-3-2015
R.I.P

Yo quiero dejar mi recado, no tengo pasado pero tengo amor,
el mismo de un crucificado que quiso dejarnos un mundo mejor.
Yo digo a los indiferentes que soy de la gente que cree en la cruz;
y creo en la fuerza del hombre que sigue el camino de Cristo Jesús.
Al pecho llevo una Cruz y en mi corazón lo que dice Jesús.

Padre Zezinho

"Yo soy el Buen Pastor. El Buen Pastor da la vida por las ovejas"

(Jn.10,11)